

‘Het bijzondere zit hem in de schilders’

Presentator en tv-persoonlijkheid

Ron Brandsteder (59 jaar) is een van de hoofdpersonen in *Sterren op het Doek*, dat deze zomer weer is te zien bij Omroep MAX. Hoe heeft hij het ervaren om door drie schilders geportretteerd te worden?

Ron Brandsteder: ‘Ik zag er een beetje tegenop. Ik dacht: Vier, vijf uur poseren, verschrikkelijk! Ik heb sowieso een hekel aan stilzitten of stilstaan. Als ik mijn werk doe, beweeg ik het liefst en als je dan niet kunt bewegen, mag dat hooguit een halfuurtje duren. Alleen maar leuk kijken, een handje links, een knipoog rechts, dat vind ik niet geweldig, dus hikte ik behoorlijk tegen die vijf uur aan, maar ik moet zeggen: het was geanimeerd.’

‘Ik had het programma wel eens gezien, met Marco Borsato, en met Henny Huisman, geloof ik, maar dat ik besloot mee te doen, kwam vooral door presentatrice Hanneke Groenteman, want haar heb ik hoog in het vaandel staan.’

MUZE

‘Een mooi schilderij kan ik waarderen, maar de beeldende kunst is niet mijn eerste muze. Muziek komt bij mij op de eerste plaats, dat is echt een hobby, dat spaart ik, daar heb ik veel van. Mijn vrouw heeft meer met schilderkunst, dus hebben we ooit in Madrid dat museum van baron Von Thyssen bezocht, Bornemisza. En ik moet zeggen, als ik er dan mee geconfronteerd word, vind ik het ongelooflijk prachtig; zo’n Botticelli, schitterend van kleur. Maar in mijn weinige vrije tijd ga ik liever naar een concert of platenzaak dan naar een expositie.’

Ron Brandsteder een van de Sterren op het Doek

POSEREN

‘Dat poseren viel enorm mee. Het programma heet wel *Sterren op het Doek*, maar het bijzondere zit hem vooral in die drie schilders, totaal verschillende mensen, ieder met een eigen aanpak.’

‘Ik mocht zelf een locatie kiezen. Aanvankelijk had ik om de kale tv-studio in Aalsmeer gevraagd; leek me leuk voor de kijkers om dat in onttakelde staat te zien. Zonder decor en vloerschildering is het gewoon een oude bloemenveiling met in de granieten vloer een stelsel van afwateringssystemen.’ Lachend: ‘Dat meurt als een gek,

Erik Sok neemt plaats achter zijn kamerscherm en bevoelt het gezicht van Ron Brandsteder. Met zijn rechterhand brengt hij de vormen en kleuren die hij met zijn linkerhand voelt op het doek aan.

Ron Brandsteder: 'Hanneke Groenteman heb ik hoog in het vaandel staan.'

daar is honderd jaar bloemenwater doorheen gelopen.' Aalsmeer lukte niet, toen is het theater Spant! in Bussum geworden. 'Als zeventien- à achttienjarige heb ik daar voor het eerst voor een volle zaal gezongen, zodoende.'

Het poseren begon met een inleiding van Hanneke Groenteman. 'Pas daarna kwam ik vanachter een wandje te voorschijn, want de schilders mochten zich tevoren niet verdiepen in mijn fysiek of mijn persoon, dus dat was het eerste moment dat zij me zagen.'

'Ik moest mijn aandacht verdelen tussen Hanneke Groenteman en de schilders, want ik werd geïnterviewd, maar tegelijkertijd zei de één: "Doe je kin wat omhoog", en de ander wil je bij het raam hebben vanwege de lichtval. Ondertussen mag je niet naar ze toe lopen om te kijken wat ze maken.'

DRIE SCHILDERS

'Er waren twee schilders en een schilder. Een van hen, Willemien Brand, had een koffertje bij zich met daarop afgebeeld een van haar werken, een rare, kleurrijke vogel, dus ik dacht: Wat moet dit worden, dat wordt nooit wat. Naast Willemien had je Slavica

Sekuloski, die maakte een hele precieze indruk, dus in haar had ik het meeste vertrouwen.'

'De schilder, Erik Sok, was een vreemde eend in de bijt. Hij had een aparte benadering, eigenlijk deed hij niet zo veel, hij liep maar en hij liep maar. Erik, dacht ik, je kunt lopen wat je wilt, maar ik ga hier echt over vier uur weg. Op een gegeven moment zette hij een kamerscherm naast me met daarin een gat voor zijn hand. Hij ging aan de andere kant van dat scherm op een krukje zitten en terwijl hij met zijn linkerhand schilderde, betastte hij met zijn rechterhand mijn gezicht, mijn profiel, mijn neus, mijn wangen.

"Zo krijg ik het meeste binnen", zei hij.

"Erik, doe je ook voorspellingen?" vroeg ik. "Kun je ook in de toekomst kijken?"

"Ik voel een enorme chaos", zei hij.

"Klopt", was mijn antwoord. "Ik heb net een wortelbehandeling gehad."

Willemien en Slavica maakten veel schetsen die soms weer werden weggegooid. Ze fotografeerden ook. En Willemien heeft mijn hoofd opgemeten; dat had ze nodig voor de verhoudingen. "Maat 60", zei ik, want in een toneelstuk heb ik ooit een hoed gedragen.'

DRIE PORTRETTEN

'Als tv-presentator heeft iedereen een andere mening over je, maar zo was het hier ook; die schilders zagen in mij drie totaal verschillende mannen.'

Het zijn alle drie figuratieve portretten geworden. Erik neigt het meeste naar abstract, een schilderij met veel beweging waarop Brandsteder aan de rand van het doek wordt afgebeeld. Willemien en Slavica hebben hem redelijk realistisch weergegeven.

Twee weken na het poseren had de onthulling van de schilderijen plaats in het Spoorwegmuseum. Achter de drie schildersezels stond een camera. 'Terwijl één voor één witte doeken werden weggetrokken van de schilderijen, werd mijn reactie vastgelegd.'

Lachend: 'Het portret van Willemien was het meest flatterend. Slavica's schilderij was strenger. Op het doek van Willemien ben ik net iets jonger, met misschien net iets minder rimpels. Ik ben natuurlijk wel een beetje ijdel, anders doe je dit vak niet. Ik vond het alle drie mooie schilderijen, het liefste had ik ze alle drie gekozen.'

'Leuk was ook dat Willemien er met allerlei moderne technieken dingen had ingebracht; het logo van Ajax bijvoorbeeld, en een lijstje met namen van sushi. Ik ben gek op lekker eten, sushi vind ik heerlijk, maar die Japanse namen zijn lastig te onthouden, dus heb ik een briefje bij me waar ze op staan. Dat lijstje heeft Willemien gescand en in het schilderij opgenomen.'

Willemien Brand brengt de eerste streken aan op het doek.

'Het was een bijzondere ervaring. Mijn belangstelling voor schilderkunst is er groter door geworden. Ik ben die kunstenaars alle drie gaan waarderen, heb hun websites bezocht en wie weet ga ik nog eens bij ze langs.' ■

Tekst: Hein Dik

Willemien Brand en Slavica Sekuloski werken hun opzet uit.

